

Chương 37

Đại tù trưởng Maxaoa xuất hiện trên mình con ngựa bạch trong cuộc đón tiếp thật đặc biệt với ánh sáng chiếu rọi từ những chiếc gương mà những người đàn bà mặt trắng nhợt và ăn mặc kỳ dị cầm lăm lăm trên tay.

Ông ta hết sức hai lòng. Ông ta cho ngựa đi bước một xuống con đường mòn, các vệ sĩ vây quanh và những người Anhđiêng từ khắp nơi chạy tới. Trông cứ như ông ta đi giữa một bó lông chim vậy. Tiếng trống nhịp theo bước chân cuộc diễu hành và những bước nhảy mềm mại của những nghệ sĩ múa phía trước.

Hết dốc, ông ta cũng xuống ngựa và tiến đến nhóm người ra đón với một vẻ thong thả long trọng và có tính toán. Đây là một ông già vóc người cao lớn, mặt màu đồng đỏ rạch ngang rạch dọc với hàng nghìn vết nhăn. Đầu cạo trọc bôi màu xanh lơ, trên chòm đội một chùm lông chim sặc sỡ nhiều màu, hai cái đuôi dài và rậm buông thõng xuống, có lông vằn màu xám và đen hình như của một giống mèo rừng xứ này.

Mình trần, tay đeo đầy các thứ vòng, chân xăm hình rất công phu tỉ mỉ - như mặc một tấm lưới mỏng màu xanh, áo khoác chéo từ vai xuống háng, nhiều vòng ngọc trai thô, những viên thủy tinh đủ mọi màu sắc. Ông ta còn đeo các thứ đồ ở cánh tay và mắt cá chân cùng với các thứ lông chim. Chiếc khố và chiếc áo choàng rộng của ông ta đều may bằng thứ vải sợi cây làm láng và giản dị nhưng thêu rất đẹp những hình đen trên nền trắng. Trên hai tai ông ta đeo những chiếc vòng kì dị làm bằng bong bóng da thổi phồng lên và nhuộm màu đỏ chói.

Bá tước Perắc đến đón ông ta và họ chào nhau bằng những động tác của cánh tay và bàn tay. Sau vài phút trò chuyện vị tù trưởng tiếp tục đi đến chỗ những người Tin lành, nhưng lần này ông ta đỡ trên hai tay một chiếc gậy dài được trang trí bằng hai cánh trắng của chim mòng biển và cuối cây gậy có một cái hộp nhỏ bằng vàng mà từ đó bay lên một luồng khói nhẹ.

Ông ta dừng lại trước mục sư Bôke mà Perắc đã chỉ cho ông ta.

- Thừa mục sư – Ông này nói – Đại tù trưởng Maxaoa xin tặng cái mà người Anhđiêng gọi là ống điều hòa bình. Đây chỉ là một chiếc ống điều dài đã được nhét thuốc lá. Cha phải hút vài hơi với ông ta vì cùng hút chung một ống điều là dấu hiệu của tình thân hữu

- Nhưng tôi có hút thuốc bao giờ đâu ạ - Ông già nói một cách e sợ.

- Nhưng cha cứ cố thử xem. Từ chối sẽ bị coi như tuyên bố thù địch.

Mục sư đưa chiếc ống điều lên môi và cố hết sức giấu vẻ buồn nôn. Còn Đại tù trưởng thì đến lượt mình, sau khi nhả những hơi thuốc dài, trao chiếc ống điều cho một chàng trai mới lớn, người cao, mắt đen đi theo hầu ông ta và ông ta ngồi xuống cạnh bá tước trên những tấm thảm chồng lên nhau dưới một bóng cây sồi cổ thụ có những rễ cây cực to vươn dài như những cái vòi bạch tuộc ra đến tận biển hay gần như thế.

Theo chỉ dẫn của Nicôla Perôt, đến lượt mục sư và Manigô phải ngồi bên trái vị tù trưởng.

Ông này vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên. Hình như ông ta không quan tâm đặc biệt đến một cái gì hết. Nhưng làn da nhẵn nhụi và nhẵn nhoe của ông ta thì run rẩy một cách thâm lặng.

Ông ta là một hình ảnh hầu như hóa đá nhưng cũng là hình ảnh một kẻ đang rình mò. Một tay ông ta hững hờ thò vào trong chiếc hộp đựng những viên ngọc trai và những viên đá óng ánh mà bá tước đờ Perác tặng ông ta, trong khi tay kia vuốt ve một chiếc rìu có cái cán đơn giản bằng gỗ anh đào đại, nhưng lưỡi rìu lại làm bằng ngọc thạch anh Mécxicô và một viên ngọc lục bảo to đùng gắn ở cuối cán rìu. Đây không phải là một vũ khí đánh giặc mà là một đồ trang sức tượng trưng.

Từng lúc một, sự co giật rất nhanh làm cho đôi con mắt xéch của ông ta càng xéch ngược hơn khi nó liếc nhìn người nhân viên chạy vật da trắng, còn đối với những người khác, cái nhìn sắc như dao cạo lướt qua làm cho người ít nhạy cảm như luật sư Care và người dày dạn như ông Bécno cũng phải rùng mình.

Angielic cũng cảm thấy choáng và nằng cứ ngượng nghịu mãi ngay cả khi vị tù trưởng ngoảnh mặt đi ra về hồ hững và nguy trang bằng một vẻ buồn rầu có tính chất hạ cố.

Hai người Anhđiêng mình đây đồ trang sức đứng phía sau ông ta.

Nicôla Perôt giới thiệu họ khi anh ta đi ngang qua để thông dịch lời của tù trưởng nói với những người Tin lành. Anh ta giải thích thêm.

-Đại tù trưởng Maxaoa đến đây bằng đường bộ từ vùng ven Niu Amxtecdam, tức là Niu Oóc. Ngài Maxaoa không bao giờ muốn đặt chân lên một con tàu mặc dù ngài đã sẵn sàng đi du ngoạn hàng tháng trên con thuyền độc mộc. Đây là giới hạn cuối cùng thuộc quyền sở hữu của ngài nên ít khi ngài tới, nhưng cuộc gặp gỡ với bá tước đờ Perác khi ông ta từ châu Âu trở về đã được dự kiến từ lâu...Các ông tham dự là tốt, nếu như các ông phải ở lại đây...Hai người khác mà các ông thấy kia là tù trưởng địa phương, tù trưởng

Kaku và Mulopva chỉ huy người Abênaki làm nghề chài lưới và săn bắn trên vùng bờ biển và người Môhican, làm ruộng và làm lính ở phía sau.

Đại tù trưởng bắt đầu nói, sau khi ngửa mặt chào canh xanh và vùng mặt trời. Tiếng nói của ông ta dùng là một chuỗi dài đơn điệu có lúc nghe như ngầm đe dọa.

-...Không phải thông lệ mà một tù trưởng lớn như ta đây, Maxaoa lại đến thăm. Ta có đất đai trải rộng từ phương nam xa xăm, trồng cây thuốc lá và nơi ta buộc lòng phải chiến đấu chống lại lũ người Tây Ban Nha xảo quyệt đã hứa giúp đỡ chúng ta như những người khai hóa nhưng rồi lại muốn biến chúng ta thành nô lệ và kẻ bị xua đuổi, đất đai của ta còn kéo dài đến tận thượng bắc nơi chỉ có sương mù dựng lên làm biên giới di động của triều đại ta. Ta muốn nói về xứ sở này, nơi mà người chủ hầu của ta, Abênaki – Kaku, một người đánh cá và săn hải cẩu cỡ lớn, hiện có mặt ở đây, cũng như vị chủ hầu khác của ta, không kém dũng cảm, là một chiến sĩ gan dạ và là người săn hươu, nai và gấu, tù trưởng của người Môhican...Không phải ta đây, Đại tù trưởng của những tù trưởng hùng mạnh và đáng sợ, phải đến trước một người Mặt Nhọt mặc dù người đó rất nổi tiếng để bàn cãi về hòa bình hay chiến tranh giữa chúng ta...

Những cuộc độc thoại này bị cắt từng quãng vì lúc đó hình như vị tù trưởng ngủ thiếp đi thì phải, trong khi anh chàng người Canada dịch lời ông ta.

...Nhưng ta không quên rằng ta đã chia sẻ quyền lực của ta với vị lãnh chúa đến đây từ phía bên kia biển khơi, bởi lẽ ông ta không bao giờ dùng vũ khí chống lại những người anh em da đỏ của ta... Ta đã trao quyền cho ông ta để làm cho đất đai của ta trở lên phì nhiêu theo nghệ thuật của những người Mặt Nhọt trong khi ta giữ quyền cai trị anh em của ta theo truyền thống...Như thế là hy vọng đã nảy sinh từ trong con tim mỗi một vì bao trận chiến đấu và bao nỗi thất vọng của ta...Vậy, ta sẽ nhân danh ông ta mà mừng đón các bạn, vì ông chưa lừa dối ta bao giờ.

Cuộc thương nghị còn kéo dài, Angielic nhận thấy chồng nàng hết sức quan tâm đến việc này và cô không để lộ ra một dấu hiệu sốt ruột nào. Nàng tin là ngài Đại tù trưởng lo lắng về cách cư xử của những người mới đến với dân bản xứ trên vùng ven biển khi chính bản thân ông hay đồng minh của ông vắng mặt.

- Mong rằng họ đừng quên những lời ông đã hứa với ta và để cho cái đói lôi cuốn mà nghiền nát và đè bẹp tất cả những con người chung quanh họ, cái đói không bao giờ thỏa mãn trong con tim của những người Mặt Nhọt..Khi ông sẽ ở xa...

“Ông ta muốn nói đến sự vắng mặt nào đây?” Angielic tự hỏi.

Cái nhìn cháy bỏng của Đại tù trưởng có lúc rơi vào nàng và tuy vậy, không một nhà quan sát chú tâm nào có thể nói rằng ông ta để mắt tới nàng.

“Ta nhất thiết phải thấy ông ta có thiện cảm, nếu không, tất cả chúng ta sẽ tiêu vong – Nàng còn tự nhủ - Nếu ông ta cảm thấy sợ hoặc nghi ngờ, ta sẽ biến thành một kẻ thù”.

Nhưng khi Nicôla Perôt dịch xong câu cuối nói về cái đói trong tim người Mặt Nhọt, nàng tìm ra con đường của giống người xa lạ này như chồng nàng đã làm trước nàng.

“Chính ông ta sợ và ông ta đang tự hỏi mình. Một con người kiêu hùng đã phải đi bước trước, hai bàn tay đầy quà cáp đem tặng những con người mình bọc đầy sắt lửa đã đổ bộ xuống các bến bờ của ông ta ... và người ta buộc ông ta phải căm thù và phải chiến đấu...”

Cuối cùng người trai trẻ có đôi mắt đen láy nàng đã trông thấy khi mới tới, từ nãy đến giờ vẫn ngồi dưới chân Maxaoa, đã đứng dậy, trao chiếc rìu có lưỡi bằng thạch anh tù trưởng vừa trao cho, bổ một nhát đánh phập vào lớp cát đỏ.

Đấy là dấu hiệu bắt đầu một buổi lễ khác. Tất cả mọi người đứng dậy và kéo nhau ra tận bờ biển. Maxaoa tự đổ nước lạnh lên đầu nhiều lần, rồi cầm lấy một cái chổi con bằng rom ngô và một quả bầu đồ đầy nước biển, vừa vẩy rộng ra chung quanh ông ta và các bạn bè cũ và mới của ông ta vừa lạp đi lạp lại lời chào của người Anhđiêng:

-“Na pon tou daman asurtati...”

Sau đó mọi người ngồi trên bãi biển để dự tiệc vui.